Ч. 37. Четвер 2 марта (17 лютого) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмініїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтовоЇ.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Кабінетна криза у Франциї.

З Парижа доносять: Члени кабінету зібрали ся вчера о годинї 2 по полудни на нараду, котра тревала годину. По нарадї президент кабінету Бріян предложив президентови Фаллієр димісию кабінету, котру президент приняв і велів подати урядово до відомости.

Утворене нового кабінету стрічає значні трудности. Яко наслідника Брієнда називають в першім ряді п. Саррієн, котрий однак лиш тимчасово обняв би правлїнє, а дїставши від палати ухвалене буджету, уступив би, аби зробити місце кабінетови з більше рішучим характером політичним. Яко членів кабінету називають п. Поанкаре, однак надто уміреного, аби довго міг удержати ся. П. Міллеран дістав би після тих міркувань міністерство справ заграничних. Однак єго кандидатура стрічає опір націоналїстичних кругів, бо п. Міллеран звістний як прихильник порозуміня з Німеччиною.

Виринула також гадка віддати управу кабінету пос. Моні, бувшому міністрови судівництва в кабінеті Вальдека-Руссо; але й він видає ся многим надто уміреним.

Коли би острійший напрям п. Комба мав побідити, то єго представителем був би сенатор Вале.

Дальше згадують о п. Буртон, котрого мають поручати на управителя нового правительства президенти обох палат нп. Бріссон і Дібост. Навіть говорять о п. Делькассе як о кандидатї на президента міністрів, а також о п. Берто. Але навіть найбільші прихильники п. Берто сумнївають ся, аби єму удало ся перевести утворене нового кабінету.

Спільні Делеґациї.

(Конець).

Се і не що инше спонукало мене до зверненого против росийского царизму вислову у войсковій комісиї, який так надзвичайно сильно заворушив дразливість публичної опінії в Росиї. Супротив сеї дразливости можу справедливо висказати здивоване, що наш заграничний уряд з цілою енерґією не домагає ся залишеня росийских махінаций в Галичині і Буковині. Залишене таке мусить бути передумовою заініціованя ліпших відносин між двома державами. Росия мала би повне право випросити собі всякого з австрийского боку в границях росийскої держави пропаґованого украïньского іредентизму. Однак не можна навіть тїни доказу на щось таке доказати, бо такого іредентизму нема. Але так само має Австрия найповнїйше право боронити ся против московского іредентизму, підпираного і провокованого — як я се доказав — з офіціозного росийского боку, та поставити залишене кождого співдїланя Росиї в сїм іредентизмі як основну умову для розвитку нормальних відносин до Росиї, так само, як др. Ґрабмаєр про становище наше до Італії влучно завважив, що в дїлї порозуміня між обома державами повинні співдїлати чільні парляментариї та праса обох держав. Те саме відносить ся в тій самій мірі до наших взаємин з Росиєю. Не може бути приязни між двома державами, в котрих одна надїє ся заграбити другій частину єї посїданя. В Австриї нїхто не думає — і ми Русини ні — про розширене нашого посїданя коштом Росиї. Але такі думки супротив нас не повинні істнувати в Росиї. Старий панслявізм, се було змагане відорвати славяньскі народи від держав, до котрих они належать, та сполучити їх з Росиєю. Панслявізм намагав ся славяньским расовим шовінізмом скріпити істнуючий абсолютизм. То була теория визискуваня инших славяньских народів Росиєю, а наслідком єї був гніт над Поляками і Русинами.

5)

Дещо з технїки.

Написав — К. Вербин.

(Дальше).

Придивім же ся тепер трохи близше кінематоґрафам, котрі тепер по більших містах так увійшли в моду, що до якогось степеня зачинають робити конкуренцию як з одної сторони т. зв. маріонетковим театрам так з другої таки дїйстним театрам, але рівночасно зачинають також прибирати й научний характер. Вже попереду згадували ми, що в кінематоґрафі суть фотоґрафічні знимки поміщені на пасочку, котрий розвиває ся і навиває ся на валочки. Пасочок той, званий з англійска фільмом (film=скірочка), мусить бути того рода, щоби на нїм могла лишити ся фотоґрафічна знимка, а відтак мусить він бути так довгий, щоби на нїм могло зміститн ся бодай яких пять до десять ріжнородних представлень. Довгота звичайного фільма виносить 100 метрів, а на кождий метр припадає 52 образків. Образки на тім фільмі суть трохи менші як теперішні наші марки листові і они пересувають ся з величезною скоростию перед очима видців. Щоби же тоті малесенькі образці показали ся на полотні в природній величині, потрібний до того т. зв. проекцийний апарат. Той апарат буває звичайно так уставлений, що на нїм пересуває ся шіснайцять образів на мінуту. Коли кінематоґрафічне представлене тревае півтора години розуміє ся з ріжнородним проґрамом, то пересуває ся фільм, що має 1.500 метрів довготи і 78.000 образків.

Кінематоґрафічні представленя обнимають нинї звичайно 10—12 нумерів, але вже показуєсь потреба робити довші як доси фільми, отже на яких 1.800 метрів. Виробом фільмів займає ся доси 80 міжнародних фабрик, з чого 9 єсть німецких. Фільми ті не держать ся довго, що найбільше 20 недїль, а що они ще й дорого платять ся, то виробив ся такий звичай, що фільми купують лиш більші фірми, а відтак відпозичають їх поменшим фірмам на тиждень за відповідною заплатою, котра буває тим менша, чим старший фільм. Отже коли н. пр. в якім великім містї єсть 20 кінематоґрафічних театрів, то кождий з них дістає фільм на цїлий тиждень.

Досить цїкаве обчислене зроблено в Німеччинї, котре показує, що т. зв. „кінотеатри“ зачали досить велику робити конкуренцию звичайним театрам. Одна з берлиньских ґазет поставила таке питане; Кілько людий видить один фільм? — і так на то відповідає: В Німеччинї єсть 45 таких властителїв кінотеатрів, котрі купують фільми на перше представлене, а відтак випозичають їх дальше. Позаяк один фільм держить ся лиш 20 недїль, то єго може ужити через тиждень 20 театрів. Коли же кождий з купуючих випозичає, то один фільм показують 45×20. Але кождий такий театр, щоби вийшов, як то кажуть, на своє, мусить мати пересічно що дня бодай 450 видців, отже кождий з тих фільмів видить 45×20×7×450 людий на тиждень або кругло два і пів міліона. Тілько людий до театрів певно не ходить на тиждень. З другої сторони однак треба мати й то на увазі, що тих кінотеатрів намножило ся по деяких містах вже так богато, що не можуть вже нїяк удержати ся. В самім Берлинї було до недавна аж 224 кінотеатрів, з котрих однак 40 треба було замкнути, бо лавки сьвітили вічно пусткою.

Живемо працї в часах поступу. Коли при помочи фоноґрафів можемо слухати співів всїляких знаменитих артистів і артисток та устроювати собі дома концерти, то чому не можна би устроювати також і кінематоґрафічних представлень? Тепер придумано вже кінематоґрафи не більші як звичайні наші будильники. Такий кінематоґраф треба лиш накрутити подібно, як накручуємо столовий годинник або будильник і перед нами зачнуть зараз пересувати ся образи, сцени з житя, так, як їх відфотоґрафовано. Доповненем до того кінематоґрафу єсть инший прилад т. зв. „біофікс“, котрий робить фотоґрафічні знимки. Єсть то прилад, котрий можна носити при собі в кишенї, а котрий до кількох мінут може наробити цїлий ряд живих образів. В приладі тім єсть фільм подібний зовсім до центиметрової мірки і на кождий центиметр приходить один живий образок. Отже можна н. пр. можна спросити собі гостий до дому на забаву, або при якійсь иншій нагоді наставити собі той біофікс, а він зовсім вірно зробить фотоґрафічні знимки зі всего, що дїє

Як довго теперішна система в Росиї не змінить ся, мусимо побоювати ся, що сей напрям буде продовжувати ся. А се значило би конець нашій національній індивідуальности. Се доводить нас до погляду, що бодай ми, австрийскі Русини маємо против сього єдину охорону в могучій оружній силі нашої держави.

Поминувши особисте довірє до керманича заграничної політики, висше подані причини мають вплив на наше признаюче голосованє за предложеними нашого спільного міністра війни.

Розумів ся, за те становище Русинів можемо ми тільки тоді ручити також що до будучности, коли наш національний розвиток в Австриї дістане вкінци міцні підстави, а за таку уважаємо ми в першій мірі заложенє руского університету.

Певна надія, що австрийске правительство схоче вкінци взяти те наше домаганє під як найшвидшу розвагу та що з польскої сторони не будуть нам в сій справі робити більше жадних трудностий, заставила нас, руских заступників в делеґациях, сим разом наші, все ще оправдані жалоби на наше положенє не втягати в круг наших виводів, щоб не нарушувати, може під теперішну хвилю прихильного настрою супротив сього нашого головного домаганя.

Нас Русинів і Поляків лучить в Росиї спільне горе; колиб се стало мостом нашого порозуміня в Австриї! Колиб се стало ся, то оно було би для царизму приміром, як члени ріжних народів стають вдоволеними горожанами держави. Отсей примір можеб спричинив також зміну системи в царскій імперії та зближив сповненє національних домагань наших закордонних братів.

Отсего я бажаю, а не ірреденти, революциї і війни, як міркує собі „Новоє Время“ і ті, що за ним стоять!

Новинки.

Львів, дня 1-го марта 1911.

— **Іменованя.** Висший суд краєвий у Львові іменував аскультантами округа львівского висшого суду краєвого практикантів судових: Стан. Ів. Домбровского, Богусл. Ант. Левицкого, Льва Гельбера, Ізаака Путика, дра Ізр. Дав. Мольдавера, дра Пав. Фрайндліха, Ал. Коссака, Ник. Гуменного, Ів. Цоту, Стан. Творжидло, Ів. Футу, Володим. Крупку, Любом. Евст. Охримовича, Вит. Том. Блажиньского, Мар. Грицака, Вол. Ів. Саєвича, Альфр Еман. Сосіньского і Яросл. Маркова.

— **Вибори до золочівскої ради повітової** розписані на місяць цьвітень а то з громад сільских на день 4 цьвітня, з громад міских на 6 цьвітня, а з більшої посілости на день 11 цьвітня с. р.

— **За участь в страйку.** З ректорату львівскої політехніки пасців нині в полудне слідуючий комунікат: З причини страйку на політехніці, викликаного справою о. Ціммермана (в Кракові, котрого викладів з економії політичної часть університетскої молодежи не хотіла допустити), три слухачі: Леопольд Штренгер, Володимир Кісельницкий і Вячеслав Преніє одержали ректорску нагану з загроженєм видаленя і ноту невідповідного поведеня, з чим вяже ся утрата стипендий; 14 студентів одержало ректорску нагану, а около 250 нагану деканьску.

— **Білєти на другий концерт Шевченка у Львові**, який відбуде ся з тою самою величностию і програмою дня 13 марта, можна буде набувати від пятниці дня 3 го марта рано в книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка. На перший концерт вже кінчить ся розпродаж білєтів. На першім концерті промовляти буде др. К. Левицкий на другім пос. Л. Цегельский. Ціни білєтів на другий концерт: партер від ч. 1—120 4 К, від 121—210 3 К, від 211—298 2 К, від 297—444 1 К, II поверх від 1—22 2 К, від 23—82 1 К. Третий поверх по ціні 80, 50 і 30 сот. зарезервований для робітничих товариств. Льожі партерові по 10 К, мезанінові і I поверха по 15 К, II поверха по 12 К. Провінция може замовляти білєти переказами. Радимо однак спішити ся, бо вже нині допитують ся сильно за білєтами на другий концерт.

— **Дрібні вісти.** Отворенє уряду почтового в Беремянах заповіджене ще на 15 грудня м. р. а відтак відложене відбуде ся нині дня 1 марта. — На інспекцию поліциї спроваджено оногди служницю Маланку Пілїньску з Комарна, котра заблудила у Львові і не могла відшукати дому, де стала на службу, анї не знала, як називають ся її службодавці. Маланку віддали під опіку комісарияту. — До склепу Дахена при ул. Бальоновій вломили ся оногди злодії і вкрали всїляких товарів на 160 К.

— **Пошести в львівскім повіті** ствержено: шкарлятину в Милошовичах і Попелянах: черевний тиф в Лисиничах і Жубрі, пятнистий тиф в Борщовичах; коклюш в Зубри і зубрівских Пасіках. Фізикат звертає увагу публики, що приставанє з мешканцями сих громад а передовсїм набуванє від них живности наражує на зараженє.

— **Добре дуріти, коли приступає** або розсилати золоті запрошеня, коли кого на то стати. Московский купець Спірідонов з нагоди свого золотого весїля розіслав 200 штук запрошень на картах зроблених з чистого золота. Кожда з тих карт з запрошенями важила 20 ґрамів, отже на 200 карт вийшло 4 кільоґрами золота, а кожде з тих запрошень представляло вартість 100 К. Спірідонов міг собі позволити на такий збиток, бо то золото походить з его копалень, на котрих він доробив ся великого майна.

— **Борислав в небезпеці.** З Борислава наспіла вість, що там в деяких копальнях показала ся велика скількість води і грозить небезпека, що таки зовсїм їх позаливає. Із закопів як „Амен“, котрий давнїйше давав 9 вагонів нафти, „Доська“, що давав 12 ваґонів, „Тадей“ 20 ваґонів і „Мария Тереса“, що давав 18 ваґонів не можна вже зовсїм добувати нафти. Всї ті закопи належать до англійского товариства.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** під дирекциєю Иосифа Стадника.

В четвер, дня 2 марта с. р. другий раз в сїм сезонї послїдний гостинний виступ Ф. Лопатиньскої „Барон Циганів“, оперета в 3 діях Штравса.

В пятницю, дня 3 марта с. р. другий раз на загальне домаганє „Сатана“, драма з житя жидів в 3 діях з прольоґом Я. Ґордіна.

В недїлю, дня 4 марта с. р. „Нещасне кохання“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях Л. Манька.

— **З Сїльского Господаря.** Загальні збори фiлїї краєв. тов. „Сїльский Господар“ в Сколїм відбудуть ся дня 4 марта с. р. в суботу перед недїлею сиропустною о 12 год. в пол. в великій сали маґістрату. — В Турції н. С.

ся дома і сцени ті можна буде опісля представити в живих образах так само вірно, як они відбули ся в дійстности.

4.

З молодости зелїзниць.

Одна з німецких туристичних часописий пригадала цїкаву історию про першу їзду зелїзницею з Дрездна 1 милю далеко поза місто. Була то неаби яка подорож — подія, котрої жителї міста вже від довгого часу дожидали з великою нетерпеливостию, бо нїкому не могло то помістити ся в голові як можна їздити без коний.

Було то дня 19 липня 1838 р. Тоді будовано першу зелїзницю з Дрездна до Липска і початок був вже на стілько готовий, що можна було сьміло одну милю дороги їхати. Коли дирекция зелїзниці повідомила о тім публику і оголосила, що продасть 600 білєтів, не могло се нїкому зійти з дива, як може тілько людий нараз їхати а ще більше було всїм дивно, що цїлу милю дороги буде ся їхати всего лиш 10 минут. Хто лиш міг, старав ся длятого роздобути білєт на ту їзду. Але були й такі, що відраджували від того, а один старий лїкар таки остерігав людий і казав, що так скорої їзди нїхто не видержить, бо тисненє воздуха мусить бути при тім страшне.

Наконець надійшов назначений день 19 липня. Вже о год. 8 рано зібрали ся тисячі людий на двірци, щоби побачити се невидане чудо сьвіта. Явили ся запрошені міністри і другі достойники державні, цивільні і войскові, рада міста і велике число публики. На двірци був уставлений великий намет і зроблений вільон обсаджений деревами, з котрого широка стежка обсаджена цьвітами і зелеными корчиками, вела аж до самої зелїзниці, коло котрої була уставлена войскова музика. Тут директори підприємства повитали зібраних гостий і всї з великим напруженєм дожидали тепер тої хвилї, коли перед східці призначені до всїданя, заїдуть перші вози.

Наконець заїхала завішана цїла вінцями льокомотива і звернула на себе загальну увагу; її причіплено до семи ваґонів. Коли в її кітлї зашипіло і зашуміло та забулькотїло, коли показала ся біла пара і задзвонено перший раз на гостий, щоби всїдали, тоді в неодним забило ся серце з трівоги. Тоді огрітий котел видавав ся неодному мов би якась дїдьча машина а машиніст і оба его топники то були нїби три мужі в огненній печи.

По другім задзвоненю повсїдали всї на свої місця, музика заграла, льокомотива засвистала і цїлий поїзд пустив ся в дорогу. Всї колеса зачали крутити ся і крутили ся щораз скорійше; поїзд почав виїзджати із стациї а всї присутні, що уставились були вздовж шляху, підняли грімки оклики радости, поздоймали капелюхи і почали повівати хусточками. Родичі підносили дїти і показували їм перший поїзд зелїзничий, щоби они запамятали собі его на цїле житє. Селяни, що посходили ся були із сусїдних сїл, дивили ся остовпілі на се чудо, про котре вже від довгого часу говорено; їм не могло то помістити ся в голові, як можуть вози котити ся без коний.

Тепер над'їхала ще й друга льокомотива, до котрої причіплено вісїм ваґонів та й той поїзд поїхав за місто аж до господи, званої „Weintraube“ а положеної милю за містом. Для більшої безпечности і осторожности обсаджено цїлий шлях войском і полїцию та жандармами; де лиш було подивити ся, видко було самі чака і баґнети. Коли поїзди приїхали до згаданої господи, заграла музика і загриміли вистріли з моздїрів. Гості повисїдали і під проводом директорів пішли до реставрациї, де пересидїли пів години.

Відтак задзвонив знов дзвінок, щоби всїдати, музика зачала знов грати і загриміли вистріли моздїрів. Льокомотива зачала сопіти і оба поїзди вернули до десять минут знов щасливо до столиції. Перша їзда, що відбула ся без всякої пригоди, додала відваги тим, що бояли ся їздити зелїзницею і длятого ще того самого дня їздили оба поїзди аж сїм разів до згаданої господи. В слїдуючих днях натовп пасажирів ставав щораз більший, бо кождий хотїв спробовати, як то їздить ся паровозом. Навіть дня 22. липня, коли була страшенна злива, їздило все-таки ще 2000 людий до господи за містом.

Людем в місті забагало ся з кождим днем щораз більше їздити зелїзницею. Під ту пору належало до доброго тону переїхати ся бодай раз зелїзницею, коли хтось хотїв показати, що він чоловік образований. Богатші люди з сусїдних місточок приїздили, щоби переїхати ся раз зелїзницею і похвалити ся відтак дома, що ось то й они не послїдні і не труси. Так отже переїхало ся тою зелїзницею від 30. липня до 5. серпня аж 13.686 осіб.

(Дальше буде).

відбудуть ся загальні збори членів філії „Сільского Господаря“ дня 8 марта о год. 12 в сали Народного Дому. — Загальні збори філії „Сільский Господар“ в Надвірній відбудуть ся дня 1 марта 1911 о год. 1 по пол. в сали ратушевій. — Перше віче господарске в Самборі відбуде ся заходом місцевої філії „Сільского Господаря“, дня 9 марта, в четвер о год. 1 по пол. в салі „Рускої Бесіди“.

— **З Буковини.** Дня 16 с. м. відбула ся під проводом голови „Рускої Бесіди“ інсп. О. Поповича нарада голов всіх українських товариств в Чернівцях в справі ювилейного концерту Т. Шевченка в Чернівцях. Ухвалено: 1) переложити се сьвято так, що панахида і головний концерт відбули би ся в суботу, 18 марта с. р., а академія і популярний концерт 19 марта с. р.; 2) вiзвати всіх наших співаків, особливо споміж старшої громади, щоби брали участь в пробах хору на сей концерт; 3) передати приготоване популярного концерту товариству „Міщаньский хор“ в Чернівцях; 4) старати ся у директора міского театру о театральну салю на головний концерт і 5) запросити до участи в сім концерті як солістів п. Фільомену Лопатиньску і п. Гарасевича (баритон). Ведені після сеї ухвали переговори з директором театру о салю розбили ся, проте головний концерт і академія відбудуть ся в сали „Музичного Товариства“ а популярний концерт в сали „Німецкого Дому“. На популярнім концерті, 19-го марта, відспіває дві пісні селяньский хор з Глібокої. Академію приготовляє „Історичне Товариство“. Проби співу на головний і популярний концерт йдуть живо і гарно, так що під артистичним зглядом вийде черновецке Шевченківске сьвято напевно дуже гарно. — Проф. о. Евген Семака іменований радником черновецкої православної консисториї. Се іменоване уважають одним кроком дальше до розділу консисториї на руску і волоску. — Православним катехитом при учительскій семинариї в Чернівцях іменований о. Николай Копачук з Луки, котрий в духовній семинариї за часів волоских погромів, а також на парохії дав докази своєї щирости і порозуміня своєї задачі як сьвященика і громадянина. — До черновецкої ради громадскої вибрано з II. і III. кола обох руских кандидатів: п. Миколу Василька і міщанина Йосифа Робачика.

— **Найбільше село в Галичині** єсть, як показала послідна конскрипция, безперечно Княгинин під Станиславовом, бо має аж 22.133, з котрих 8.527 єсть латиньского обряда, 5.453 греко-кат. а 8.058 Жидів. Княгинин єсть далеко старшою оселею як Станиславів і сягає безперечно аж до часів руских князів і був може місцем проживаня якоїсь княгині, як то показує єго назва Княгинин (може скорочена з Княгинин двір) так само, як колись під Коломиєю був Княждвір, де перебували князі коли приїздили на лови. Що Княгинин єсть безперечно рускою назвою, того не треба й доказувати. Дивувати ся лиш потреба, що деякі рускі ґазети, мов би редаґовані якимись кольонїстами-Швабами, вічно пишуть „Кнїгінїн“ або „Книгинин“, подібно як з „Княждвора“ роблять на польский лад „Князьдвір“.

— **Гостинниця „Народного Дому“ в Стрию.** Дня 24. лютого, в четвер відбуло ся в Стрию торжественне отворенє реставрациї „Народного Дому“, яка стоїть під управою фахового чоловіка п. Рудольфа Коля, платничого зелізничої реставрациї в Стрию. Голова надзираючої ради о. проф. Дзерович при торжественнім отвореню зазначив в своїй бесіді сей радістний факт, що Русини поволи занимають щораз нові етапи у своїм розвитку культурно-промисловім, та що тепер може знов іти клич: „Свій до свого“ ще о оден склеп більше. Вже маємо „Народну Торговлю“, „Сокільский Базар“, руского знаменитого ґалянтерийного купця Филипа Бориса, а тепер приходить і своя реставрация. О. Дзерович вичислив дальше заслуги тих, котрі передовсім заслужили ся около зреалізованя сеї нової галузи промисловости нашого „Народного Дому“. Передовсім належить ся признане п. Денису Ал. Сембратовичу, директорови „Молочарского Союза“, котрий видячи фінанси „Народного Дому“ в лихім положеню, кинув сю гадку нового заробкованя і своїми широки фаховими відомостями допомагав зреалізованю сего діла. Велике признанє належить ся і п. радникови суду Вол. Лукавецкому, котрий супротив опінїї маґістрату на повній громадскій раді переперʼ свою повагою поручене нашого подання до староства. Вельми потрудив ся п. меценас др. Калитовский виготовленєм всїх потрібних подань, рекурсів, контрактів та особистою інстанциєю в старостві. Колиж „Народний Дім“ аж дорогою рекурсів узискав своє право, то велика се заслуга др. Евг. Олесницкого, який своєю повагою та заходами поперʼ нашу справу в Намістництві. Обовязком стрийскої української громади та доохрестних патріотів буде тепер підперти свою інституцию.

† **Померли:** Януарий Цурковский, емер. ц. к. старший официял судовий, довголітний і заслужений член всіх бережаньских та численних львівских українських товариств, упокоїв ся по короткій тяжкій недузі в Бережанах дня 13. лютого с. р. в 59. році житя. — О. Теодор Трач, радник еписк. консисториї і парох в Стопчатові, пістиньского деканата помер в 67. році житя а 42. сьвященьства. — О. Денис Балицкий, парох в Текучи, пістиньского деканату, номер в 57. році житя а 31. сьвященьства.

Телеґрами.

Будапешт 1 марта. Австрийска делеґация зібрала ся нині о 10 год. перед полуднем; на порядку дневнім буджет маринарки.

Ченстохова 1 марта. Підчас ревізиї в помешканю комісаря І. округа поліцийного Денісова знайдено компромітуючу кореспонденцию. Денісова відставлено під ескортою до Варшави.

Київ 1 марта. Підчас послідних ревізий у кількох фірм місцевих з припорученя Найтгарда забрано богато документів компромітуючих був. президента міста Проценка.

Петербург 1 марта. Комісия думи ухвалила против голосу опозициї і части жовтняків відкинути всї інтерпеляциї що до заборонена студентских зборів, що до причини розрухів студентских і укараня студентів.

Спокане (Вашінґт.) 1 марта. Проявила ся тут чума бубонова (болякова). Доси померли 3 особи а 16 занедужало.

Петербург 1 марта. Зʼїзд представителїв російскої шляхти ухвалив резолюцию, в котрій жадає безусловного виключеня Жидів зі всїх урядів державних, чиностий законодатних і служби войскової, хоч би навіть і вихрестили ся. Внесене о признанє Жидів чужинцями відкинено.

Цїна збіжа у Львові.

дня 28-го лютого:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·10	до 11·30
Жито	7·20	„ 7·40
Овес	8·40	„ 8·60
Ячмінь пашний	7·80	„ 8·20
Ячмінь броварний	8·20	„ 9·50
Ріпак	—·—	„ —·—
Льнянка	—·—	„ —·—
Горох до вареня	8·50	„ 12·—
Вика	9·—	„ 9·50
Бобик	8·20	„ 8·40
Гречка	—·—	„ —·—
Кукурудза нова	—·—	„ —·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„ —·—
Конюшина червона	75·—	„ 88·—
Конюшина біла	105·—	„120·—
Конюшина шведска	70·—	„ 80·—
Тимотка	40·—	„ 45·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний двoрець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·03
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·19, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·28, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).